

Finansministeren (Estrup): Den ærede Ordfører mente, at man ikke behøvede udtrykkelig at sige, at Staten skulde have Renter af sin Garantifond. Den ærede Ordfører har ikke været af samme Mening i Maret 1888—89, thi i det private Lovforslag, som den ærede Ordfører den Gang i Forening med andre indbragte, staaer ganske udtrykkelig i § 3, som handler om Garantifonden: „Beløbet afgives af Statskassen i danske Statsobligationer. Banken har dog kun Raadighed over Beløbet paa de nærmere i § 9 bestemte Vilkaar, og Renterne tilfalde Statskassen“. Det ærede Medlem har selv den Gang i sit eget Lovforslag anerkendt, at en saadan Bestemmelse da var paa sin Plads, og den er i Virkeligheden fuldstændig paa sin Plads. Man kunde sige som saa, at fra første Begyndelse af, og desom man var ganske vis paa, at Garantifonden altid blev liggende urørt, kunde det være gjort dermed, at man stoppede Rentebetalinger af de Statsobligationer, som man havde afgivet til Banken, men det kan man slet ikke gøre. Banken kan, uden at spørge Statskassen, uden at meddele Finansministeren noget, sælge af disse Papirer til Dækning af det Behov eller de Krav, som stilles til Garantifonden, altsaa paa den Maade kan det ikke arrangeres. Dertil kommer, at naar saa senere Garantifonden suppleres, suppleres den med ganske andre Papirer, andre Obligationer, andre Nummere, og jeg vil haabe, det har jeg udtalt tidligere, at Garantifonden ikke altid skal blive liggende blot i danske Statspapirer. Det vilde være en meget ufornuftig Ordning deraf, at man kun havde dette ene Papir at realisere fra Bankens Side, naar der stilledes større Krav til Garantifonden, altsaa paa den Maade kan det ikke ordnes. Nej, den ganske simple og naturlige Betingelse er den, som det ærede Medlem selv har foreslaaet i 1888—89, nemlig at sige i Loven, at Statskassen skal have Renter af sin Garantifond, og saa bliver det Hypotekbankens Sag, hvor den skal saa Renterne ind for sit Vedkommende. For saa vidt det er Statsobligationer, hæver den dem i Finanshovedkassen, den Sag er klar, men ere disse Obligationer sendte ud i Verden, kan den ikke hæve dem der. Vi ere imidlertid slet ikke uenige i Realiteten, det drejer sig kun om det rent formelle. Det ærede Medlem vilde trøste mig med de Statutforandringer, der maatte finde Sted for gamle Kreditforeninger, der indtræde, og som jo ere ganske nødvendige, idet ikke nogen bestaaende Kreditforening selvfølgelig har nogen Bestemmelse om et solidarisk Ansvar. Det er altsaa i og for sig absolut nødvendigt, at

Statutforandringerne maa finde Sted, det er ikke nok at give en Bemyndigelse til at gøre det. Saa sagde det ærede Medlem, ja, men hvilke de nødvendige Statutforandringer i Kreditforeningerne ere, det vil fremgaa af Hypotekbankens egne Statutter, der vil blive truffet Bestemmelser i disse. Men det ærede Medlem maa ikke overse, at Banken jo først træder i Virksomhed, naar tre Foreninger have meldt sig som Participanter med et Beløb af 5 Mill. Kr., men hvis disse Foreninger paa Forhaand ere aldeles inhabile til at træde ind, saa betyder det jo ingen Ting; hvis de ikke have foretaget de nødvendige Statutforandringer, før de melde sig ind, maa de betragtes som ikke indmeldte, det er jo givet. Den Trøst er altsaa ikke tilstrækkelig for mig. Naar det ærede Medlem vilde hævde, at et saadant Institut som Hypotekbanken ikke behøvede nogen Reservecfond i egentlig Forstand, skal jeg sige, at ogsaa jeg antager, at denne Hypotekbank vil blive et grundmuret sikkert Pengeinstitut, deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem berfrutter, at saa behøver det ikke nogen Reservecfond, saa tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Jeg har paavist den Ulempe, som det vilde være for Banken, at den aldrig legitimt har andre Penge mellem Hænder end de Renter, som den modtager, medens den har absolut Forpligtelse til paa en bestemt Dag at udbetale et tilsvarende Beløb, og det, at den ikke har andre Penge mellem Hænder, vil med Nødvendighed medføre, at den i den Termin og i enhver Termin maa skaffe ekstra Penge ved Laan paa Grundfonden, hvis der ikke er nogen Reservecfond, den vil være i den Nødvendighed enten at realisere Papirer eller at laane paa Grundfonden, ellers kan den ikke gaa en eneste Termin igennem, med mindre det ærede Medlem forestiller sig, at Kreditforeningerne ere saa henrykte over at komme i Forbindelse med Hypotekbanken, at de ville sørge for 8 Dage før hver Termin at gøre deres Betalinger. Jeg tror ikke, at man tør gaa ud berfra, Loven taler udtrykkelig om, at de have en Forfaldstid, og jeg tror, at man tør antage, at Pengene næppe ville komme til Stede før hen imod Slutningen af denne Tid, som absolut er meget for sildigt for Hypotekbanken at have Pengene at disponere over. Men det er ikke alene dertil, at Reservecfonden er til Nytte, den er til meget væsentlig Nytte, naar man en Gang skulde komme i den Nødvendighed at gøre det solidariske Ansvar gældende; thi saa havde man Reservecfonden, som netop for saa vidt ganske svarer til det solidariske Ansvar, som den er tilvejebragt af alle